

Rerteminde (N. Andersen). Det var særlig i Løbet af Halvserdierne, i den Tid, da det var saaledes her i Landet, at alt, hvad der vilde kaldes Benstre, samlede sig om den Hovedbetragtning, at Folketingets Beslutninger, Folketingets Afgørelser, skulde træde op med Myndighed, de skulde aldrig betragtes som Slag i Luften, selv om man ikke i første Øjeblik saa en absolut regelmæssig Virkning af det Slag, som var ført. Det var en Tid, da Højre ogsaa godt saa det, at det i Virkeligheden ikke var Slag i Luften, det var en Tid, da Højre endnu ikke var kommen paa det rene med, at det absolut rene Magtbud skulde kunne knuse og kvæle enhver Ytring, som kom frem her i Folketinget, enhver Beslutning, som dette Ting's Flertal samlede sig om, men indsaa, at det var en farlig Vej, og derfor førtes Kampen saa skarpt netop i de Aar, idet man gik ud fra, at hvis man blot kunde bilde Benstre ind, at alt, hvad de foretog sig i den Henseende, alle de Former, de valgte, være Slag i Luften, saa var meget bundet. Jeg forstod saa godt i de Aar — ja, det var, før jeg endnu havde Plads i denne Sal, men paa en Tid, da jeg dog allerede deltog i den politiske Bevægelse omkring paa de Egne, hvor jeg havde min Hjemstav — at det var en sund og fornuftig Tankegang for de Herrer fra Frederiksborg og Rerteminde bestandig at se at saa Demokratiet her i Landet til at tro, at dette Ting's Mening, naar den ikke straks tiltraadtes af Regeringen, ikke straks affødte et bestemt positivt Resultat, var et Slag i Luften. Men jeg maa meget beklage, at vi nu ere komne saa vidt, at de ærede Medlemmer, jeg nu har nævnt, tie stille og lade det ærede Medlem fra Møen fortælle Folketinget, at naar det vil tage Stilling til en Sag, saa er det et Slag i Luften.

Jeg tænker mig, at man kunde sige ud fra den ærede Ordførers Betragtning, at det kunde blive et Slag i Luften paa to Maader. Enten saaledes, at Slaget bestod deri, at Mindretallet i Udvalget her stillede en Dagsorden, som ikke blev vedtagen, og naar det skete, saa vilde man sige: Nu have de slaaet et Slag i Luften. Dette synes mig ikke at være berettiget, thi det, som Mindretallet gør her, er kun, at det udtaler et Ønske om, en Overbevisning om, at her vises en Vej, som i og for sig er den rigtige, at her gøre vi — ja, man kalder det en Indstilling, jeg kunde ogsaa rent praktisk taget kalde det en Henstilling til Tinget, om man vil følge os, thi saa mene vi, at vi føre dem ind paa den rette Vej. Bliver denne Indstilling kasseret, kan man

heller ikke sige andet, end: ja, saa ligger det ikke længere for, saa gaar man over til det ny Afsnit af Forhandlingerne, men saa kan man dog ikke sige, at der har været noget unaturligt i at gøre det ærlige Forsøg paa at komme frem ad den Vej, som er bedre end nogen af de andre, der er antydet. Men skulde det tænkes, at Beslutningen ikke skulde blive vedtagen, at Dagsordenen ikke skulde finde Tilslutning, saa er det jo, fordi det ærede Medlem fra Møen nu ikke vil være med til at fastholde den gamle Stilling, han sammen med os andre har staaet paa nu i en Række af Aar, og saa kan dog Mindretallet ikke gøre for, at det nu ser sig svigtet af en Del af de Kræfter, det ellers har staaet Ryg mod Ryg sammen med i Arbejdet i en Række af Aar, og som det efter almindelige Regler, i alt Fald ifølge Troen paa Udholdenhed og Solidaritet i politiske Forhold, kunde vente, virkelig vilde gaa til at løse Sagen paa denne Maade.

Nej, men værre var det jo, hvis Meningen er, at selv om denne Beslutning bliver vedtagen her i Folketinget, saa er det ogsaa et Slag i Luften. Det var jo den allerførste Maade at forstaa Udtrykket paa, og hvis det ærede Medlem fra Møen har ment det saaledes, er min Beklagelse ganske vist saa meget desto større over den Stilling, han indtager. Jeg kan næppe heller tro det, thi saa vilde det ærede Medlem fra Møen jo ikke forleden Dag have stemt for den Beslutning, der blev foreslaaet af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) med Hensyn til Spørgsmaalet om Udnævnelsen af den kommanderende General. Ganske vist er det jo saa, at denne Beslutning førte ikke i Øjeblikket til et bestemt, positivt, absolut endeligt Resultat, det gjorde den ikke, men at det ærede Medlem derfor skulde mene, at den intet betød, at den var et rent Slag i Luften, kan jeg næppe tro, thi saa vilde han jo ikke selv have stemt for den. Skulde den have ført til et absolut og endeligt Resultat, kan man jo f. Eks. tænke sig, at den nuværende Krigsminister havde sendt en militær Patrouille hen at rive Epauletterne af Skuldrene paa den kommanderende General, eller havde gjort en eller anden større Demonstration. Det vilde have været en Tilfredsstillelse for det ærede Medlem, saa havde det ikke været et Slag i Luften, men saa vilde det have ramt, hvor det skulde, nemlig over Skulderen. Det skete ikke, og det ventede sikkert det ærede Medlem heller ikke. Han er jo ikke en saa stor Entusiast, saa jeg tror ikke, der nogen Sinde har foresvæbet ham et Billede af, at en eller anden lignende drastisk Begivenhed skulde